Temps Pasqual - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 23/04/2017 - 09:00

Act 2,42-47
1 Pe 1,3-9
Jn 20,19-31

Una setmana després de celebrar la resurrecció del Senyor, seguim aprofundint aquest gran misteri de la nostra fe, aquest fet que de tan diverses maneres els evangelistes ens volen indicar. Un fet inabastable amb els nostres pobres esquemes mentals, on de moltes formes se'ns vol dir que el ressuscitat és el mateix Jesús que van conèixer, però que ara viu d'una forma diferent. És el mateix, però viu una vida nova, distinta de la nostra, una vida glorificada, misteriosa, nova.
En l'evangeli d'avui se'ns parla de la fe i de l'enviament.

1) Sobre la fe
L'escena que sant Joan ens presenta avui és sorprenent. No es tracta de que els deixebles creguin tant en la resurrecció que finalment l'experimenten o se'ls confirma. No. Més aviat, apareixen els deixebles esporuguits, tancats en si mateixos, incapaços de tenir cap iniciativa. Però estant en aquesta situació tan precària, ten pobre, apareix Jesús, irromp enmig d'ells. Els deixebles no l'han buscat, no han intentat suggestionar-se que Jesús és viu. Estan derrotats, acabats, sense horitzó ni esperança. I Jesús es presenta al mig de la casa, al mig d'ells.
Ens trobem davant una iniciativa de Jesús, el Ressuscitat, que ha volgut fer-nos participar de l'alegria i l'esperança de la ressurrecció. Per això es presenta al mig d'aquests homes derrotats.

Sí, a vegades el Senyor és qui pren la iniciativa, és qui es presenta al mig de les nostres foscors i tancaments. Ell és qui pot irrompre en la nostra vida, de maneres ben sorprenents i inesperades.

Em puc preguntar si jo, en determinats moments de la vida, també puc dir que he experimentat aquesta presència forta, sorpresiva, pacificadora, enfortidora, del Senyor.

Però hi ha també altres maneres de fer experiència del Ressuscitat: les que necessiten la nostra fe, la nostra apertura voluntària a creure que el Senyor és viu, que és el Senyor de les nostres vides, que Ell ens dóna vida, ens estima profundament, ens envia, compta amb nosaltres. Aquesta és la situació més habitual, la situació dels que, com Tomàs, normalment no hem pogut viure la força de la irrupció vigorosa del Senyor. A nosaltres se'ns demana creure i confiar. Creure que sí, que el testimoni dels deixeble si de tantes generacions de creients és un testimoni fidedigne (en el sentit literal de la paraula), un testimoni digne de fe.

Nosaltres som aquells que "sense haver vist hem cregut". Però... és cert que no hem vist res? No podem dir, com els deixebles d'Emaús, que 'el nostre cor s'abrusava mentre ens parlava pel camí'? No és cert que a vegades l'Evangeli ha estat per nosaltres un foc que capaç d'abrusar al nostre cor?

2) L'enviament
Però l'evangeli no és només quelcom per donar-nos satisfacció interior, o consolació interior, o forces... no. L'Evangeli és força per enviar-nos en missió.
La irrupció de Jesús en la vida dels deixebles els envia a tres coses:

- a experimentar la seva pau, una pau profunda, comunicativa, que està cridada a ser portada allà on anem
- ens envia també a una missió de perdó, de reconciliació, en un món tan mancat de comprensió, d'estimació, de fraternitat, de perdó autèntic i profund...
- i finalment, ens envia a una missió d'esperança. Els deixebles, després de la seva trobada amb Jesús ressuscitat, i diuen a Tomàs: "hem vist el Senyor". Tomàs, encara captiu de la seva amargor i tristesa desesperançada, és convidat pels seus companys a obrir-se a la novetat de la Vida del Ressuscitat. És convidat a una vida esperançada: la darrera paraula no la té la mort, sinó el Vivent, el Senyor.

Tant de bo nosaltres també sapiguem viure aquesta triple missió dels cristians, dels que creiem i sabem que el Senyor és viu: una missió de pau, una missió de reconciliació, una missió d'esperança.
Ens hi atrevim?
Confiem en la força d'Aquell que ha ressuscitat el Senyor?
Potser avui el Senyor ens convida a deixar-nos fer per ell, a deixar-lo entrar al bell mig de la nostra vida...